

Krigen har intet kvinnelig ansikt

Svetlana Aleksijevitsj (1985, Nobelprisen 2015)

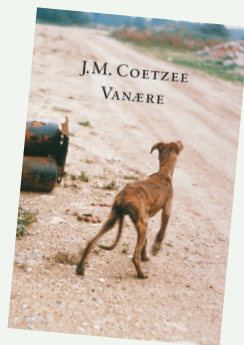
De var piloter, stridsvognførere, spanere og snikskyttere – kvinnene som kjempet i den Røde armé, side om side med mennene. De var også sykepleierne som bar de sårede ut fra stridssonen. Men til forskjell fra mennene ble de ikke betraktet som helter etter krigen, men møtt med mistenksomhet og ikke sjelden med forakt. Så de tiet. Helt til Svetlana Aleksijevitj førti år senere begynte å oppsøke dem på fabrikkene og hjemme og ba dem fortelle sin historie.

(kagge.no)

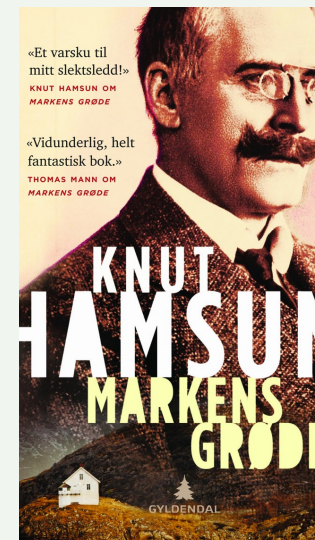
Vanære

J. M. Coetzee (1999, Nobelprisen 2003)

Vi møter David, som foreleser på universitetet, er omkring 50 år, med to skilsmisser bak seg - hans eneste datter lever alene på et skrint gårdsbruk et godt stykke fra storbyen. David legger seg etter alle studiene, faller derfor i unåde og returnerer hjem til sin datter. Vold er en del av det Sør-Afrikanske samfunnet, også etter apartheid. Volden kommer til Lucys gård og endrer alt. (cappelendamm.no)

NYSGJERRIG PÅ NOBELPRIS-VINNERE?

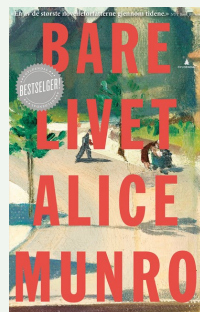

PROV DISSE!

Bare livet

Alice Munro (2012, Nobelpris 2013)

Handlingen i de fleste av historiene i denne boken utspiller seg på Alice Munros hjemtrakter, i de små kanadiske byene rundt Lake Huron. I sine korte, men sjenerøse og tidløse fortellinger setter hun som alltid kvinnene i sentrum; mødre og døtre, hustruer og elskerinner. Det handler om avskjeder og begyndelser, ulykker og farer, avreiser og hjemkomster, både imaginære og virkelige. (gyldendal.no)

En beretning om blindhet

José Saramago (1995, Nobelpris 1998)

En bilist stanser ved rødt lys. Da lyset skifter, rikker han seg ikke. Han er blitt blind. Rammet av et hvitt lys. Det første tilfellet av en ubegripelig epidemi som snart fører til kaos, redsel og uoverveid brutalitet. Denne boken er en skremmende dystopisk fremstilling av menneskets natur. (cappelendamm.no)

Gud hjelpe barnet

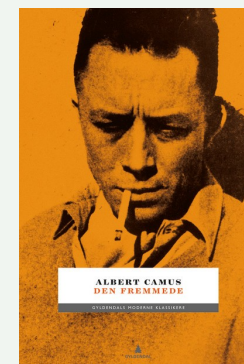
Toni Morrison (2015, Nobelpris 1993)

Gjennom et engasjert forfatterskap har Morrison skildret livene til svarte amerikanere, spesielt kvinner, registrert med en farget forfatters blikk. «Det hvite blikket» er noe hun alltid har motarbeidet i romanene sine. I «Gud hjelpe barnet» er hun for en sjelden gangs skyld helt fremme i vår egen tid. Barnemishandling og utseendefiksering preger Toni Morrisons siste roman, om kullsvarte Bride som blir forhatt av sin lyshudede mor. Det er en roman som gjør inntrykk. (nrk.no)

Den fremmede

Albert Camus (1942, Nobelpris 1957)

Kontorarbeideren Meursault beveger seg som en fremmed gjennom livet. Han arbeider, elsker, dreper og dømmes uten å vite hvorfor. Som en likegyldig tilskuer følger han rettssaken som avgjør hans skjebne, for hans død kan bare bli en stum protest mot en verdensorden han aldri har godtatt. Dette er den klassiske fortellingen om menneskets fremmedfølelse og dets nederlag overfor tilfeldighetenes spill – enkel, krystallklar og lavmælt, men desto sterkere i sin virkning. (gyldendal.no)